ומקסים שרר בהמשך; שקיעת השמש הייתה מזהירה, וכך גם זריחתה למחרת, ומראה פני הים החלקים, בלי או כמעט בלי רוח, שאור השמש מנצנץ עליהם, היה בעיניי המחזה המלבב ביותר שראיתי מעודי.

ישנתי היטב בלילה, ולא הייתי עוד חולה במחלת הים, אלא עליז מאוד. הבטתי בפליאה בים שיום לפני כן היה מבהיל וגועש כל־כך, וזמן כה קצר אחר־כך יכול להיות כה שקט ונוח. כעת, מחשש שאדבוק בהחלטותיי הטובות, ניגש אליי חברי שפיתה אותי לצאת למסע, טפח לי על שכמי ואמר, ״נו, בוב, מה שלומך אחרי כל זה? ודאי נבהלת בלילה ממשב הרוח הקליל, לא?״ ״לזה אתה קורא משב רוח קליל?״ אמרתי, ״זאת הייתה סופה איומה.״ ״סופה, טיפש שכמוך,״ הוא השיב, ״לזה אתה קורא סופה? הרי זה היה שום כלום. כשיש עמנו ספינה טובה ומרחבי ים, אנחנו מתעלמים ממשב רוח שכזה. אבל אתה מלח טירון, בוב. בוא ונכין קערה של פונץ׳ ונשכח מכל זה. תראה איזה מזג אוויר מקסים יש עכשיו.״ כדי לקצר את הפרק העגום הזה של סיפורי, כמנהגם הוותיק של כל המלחים הוכן הפונץ׳, הושקיתי בו לשוכרה, ובאותו ליל הוללות הטבעתי את כל רגשות החרטה שלי, את כל מחשבותיי על התנהגותי בעבר ואת כל החלטותיי לעתיד. בקיצור, כפי שהים לבש שוב את פניו החלקות, ועם שוך הסערה ירדה עליו שלווה, כך משחלפה מערבולת מחשבותיי ונשכחו חששותיי ודאגותיי שמא אבלע במצולות הים, ומאוויי הקודמים צצו שוב ועלו, שכחתי לגמרי את הנדרים שנדרתי ואת ההבטחות שהבטחתי בשעת מצוקתי. אמנם הזדמנו לי פסקי זמן להרהורים, ומפעם לפעם ניסו כביכול המחשבות הרציניות לחזור ולהעסיק אותי, אבל אני ניערתי אותן מעליי ונפטרתי מהן כמו ממחלה והתמסרתי לשתייה ולבילויי החברתי. עד מהרה התגברתי על ההתקפים החוזרים הללו, כך כיניתי אותם, ובתוך חמישה או שישה ימים זכיתי בניצחון על מצפוני, שהיה מוחלט ככל שיכול לייחל לעצמו בחור צעיר הנחוש בדעתו שלא להיות מוטרד ממצפונו. אבל בכל זאת היה עליי לעמוד בעוד ניסיון, וההשגחה העליונה, כמנהגה במקרים שכאלה, הייתה נחושה בדעתה לחלוטין שלא להותיר לי שום תירוצים; וכך, אם מקרה זה לא היה בעיניי גלגל הצלה, הרי נוכח

הניסיון הבא היה אפילו השפל והנקלה ביותר בינינו נאלץ להודות הן בסכנה שבדבר והן במידת הרחמים.

ביום השישי למסענו הימי הגענו אל מבואות ירמות.[5] היות שהרוח הייתה נגדית ומזג האוויר היה נוח, התקדמנו רק מעט מאז הסערה. כאן נאלצנו להטיל עוגן וכאן נשארנו, היות שהרוח הוסיפה להיות נגדית – כלומר דרומית־מערבית – שבעה או שמונה ימים, כמו ספינות רבות אחרות מניוקאסל שהמקום שימש להן מעגן משותף בשעה שהמתינו לרוח המתאימה להפלגה בנהר.

מכל מקום היינו אמורים להמתין לגאות ולהפליג במעלה הנהר זמן לא רב לאחר שהטלנו עוגן, אלא שנשבה רוח עזה מדי, גם לאחר ששהינו שם ארבעה או חמישה ימים. אף־על־פי־כן, היות שנתיבי המים נחשבו נוחים כנמל, והעוגן וציוד העגינה שלנו מצוינים וחזקים מאוד, לא היו אנשינו מודאגים וכלל לא חששו מפני סכנה, אלא בילו את זמנם במנוחה ובהילולה כמנהג יורדי הים. אבל בבוקר היום השמיני התחזקה הרוח, וכולם נרתמו לעבודה – לגלגל את מפרשי התורן העליון שלנו כדי שהכל יהיה מאובטח היטב, וכדי שהעגינה תהיה נינוחה ככל האפשר. עד שעות הצהריים באמת התנשאו גלי הים לגובה רב והתנפצו אל חרטום ספינתנו שמלאה מים, ופעם או פעמיים חשבנו שהעוגן השתחרר מהקרקעית. הקברניט שלנו הורה להוציא את עוגן החירום, וכך עגנו עם שני עוגנים מלפנים, בעוד הכבלים משתלשלים עד קצותיהם.

כעת באמת השתוללה סערה נוראה, ואני התחלתי להבחין בבהלה ובתימהון על פניהם של המלחים עצמם. אמנם הקברניט פעל נמרצות להצלת הספינה, אך כשחלף שוב ושוב על פני תאי – אל תאו ומתאו – שמעתי אותו לוחש לעצמו כמה פעמים, ״אלוהים רחם עלינו, זה הסוף של כולנו, כולנו אבודים״ וכיוצא באלה. ברגעי המצוקה הראשונים הללו הייתי המום. נשכבתי בתאי שבירכתי הספינה בלי לזוז, ואת סערת נפשי אין לתאר. התקשיתי לחזור ולאמץ את החרטה הראשונה, שרמסתי כה בגלוי והקשחתי את עמדתי כלפיה: חשבתי שסכנת המוות חלפה וכי כמו בפעם הראשונה יסתיים הדבר בלא כלום. אבל כשהקברניט עצמו עבר ליד תאי, כפי שסיפרתי זה עתה, ואמר שכולנו אבודים, נבהלתי מאוד. קמתי ויצאתי מתאי